

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

ПАМЕТНИ ДАТИ

chitanka.info

Има всякакви колекционери. Едни събират пощенски марки, други — портрети на киноартисти, трети — кибритени кутийки. Аз, драги читателю, изпитвам особена слабост към благотворителните етикетчета, които разни организации, дружества и тям подобни ни окачват редовно по реверите. Досега съм събрал сто четиридесет и шест такива етикетчета и смятам в скоро време да ги направя поне триста. Имам си нарочен албум, в който пазя всички тия благотворителни и възпоменателни хартийки, и като се прибера вечер у дома, веднага се нахвърлям върху моята забележителна колекция. Трогателно е, знаете, да си седиш по чехли в къщи, да прелистваш албума си и да си припомняш с умиление разни паметни дати, минали през живота ти: ден на детето, ден на майката, ден на бащата, ден на тъщата, ден на туберкулозата, ден на артериосклерозата и тъй нататък — все бележити и незабравими дни на всенародната благотворителна дейност.

Срещат се, разбира се, и такива мизантропи, които изразяват открито недоволството си от тия благотворителни етикетчета. Те протестират преди всичко, че гражданите били превърнати в някакви бездушни чучели, върху чиито гърди всеки можел да лепи безнаказано каквито си ще книжлета. Не бил тоя начинът да се събират пари за благотворителни цели. Другояче трябвало да се организира обществената благотворителност. Според тях тая просяшка традиция водела началото си от позорното минало и час по-скоро трябвало да бъде ликвидирана. Не ще и дума, че мизантропите, които разсъждават така, са чисто и просто антисоциални типове и на техния протест не трябва да се обръща никакво внимание.

Лично аз съм пътувал тук-там по широкия свят и мога да заявя, че никъде не съм виждал такъв оригинален благотворителен обичай, както у нас. Ето защо позволявам си да твърдя, че благотворителните и възпоменателни етикетчета са чисто нашенско изобретение, каквото са например и мартениците. Следователно, тия етикетчета ние трябва да пазим като зениците на очите си от всяко посегателство и унищожение, ако изобщо искаме да запазим нашата самобитност като народ.

Представете си, излизате сутрин от къщи и още на първия ъгъл срещу вас се спускат няколко мили дечица с касички в ръцете и забождат на ревера ви някакво етикетче. Приятно изненадани, вие

узнавате, че днес е, да речем, Денят на народните будители. Как — народните будители? Разбира се, дума да не става. И вие вадите от джоба си неизбежната петолевка, пъхате я в касичката и отминавате нататък. След този благороден и високопатриотичен жест на сърцето ви става някак си по-леко и вие сам започвате да се чувствувате като възрожденец. А наоколо кипи радостно оживление. Летящи тройки от весело усмихнати деца размахват касички, пресрещат минувачите и ги декорират със скъпите образи на народните будители. Хиляди граждани крачат гордо из улиците, вълнувани също като вас от най-сублимни чувства. Всички са празнично настроени, всички се смятат едва ли не за трети братовчеди на Любен Каравелов или на Добри Чинтулов. В такова повишено настроение минава целият Ден на народните будители, а вечерта, когато се приберете в къщи, вие заспivate със светлата вяра, че много наскоро някой друг комитет или организация ще ви зарадва с ново благотворително тържество.

Според мен, драги читателю, ние не само трябва да запазим този прекрасен български обичай, но и да се погрижим за неговото все по-широко разпространение сред народните маси. Защо например само два-три пъти в седмицата да пускаме в обращение благотворителни и възпоменателни етикетчета? Можем спокойно да организираме такива празници всеки ден и дори по няколко на ден. Какъв подем на духа, каква приятна гледка! Човек би се чувствувал на седмото небе от радост и би изпитвал неповторими по силата си емоции, ако украси гърдите си не с една, а с четири-пет различни хартийки, издадени едновременно по различни случаи. Но някой може да възрази, че всеки ден не се намира повод за подобно тържество. Съвсем погрешно схващане. Ако повод наистина липсва из нашата действителност, тогава ще се обърнем към съкровищницата на общочовешката културна история. Животът на човечеството кипи и прелива от паметни дати и събития. Идущата година например се навършват сто години от рождението на Едисон. По този случай нищо не ни пречи да засвидетелствуваме нашата признателност към изобретателя на електрическата крушка и да се накичим с възпоменателна марка, която ще носи неговия незабравим образ. А защо да не използваме и други някои годишнини, каквито са, да кажем, еди-колко си години от грехопадението на Адам и Ева или толкова и толкова години от смъртта на неандерталския човек? Ще запитате навярно кой ще се

заеме с тая работа? Бъдете спокойни. Със светкавична бързина у нас ще се образува необходимият за целта комитет, който ще отпечата възпоменателните етикетчета и ще завърти колелото на празника. На нас остава само да ликуваме и да пускаме в касичките някакви си нищожни петолевки.

Индианците се кичат с пера, някои южноафрикански племена украсяват носовете си с кокалени халки. Ние, българите, носим с достойнство на гърдите си благотворителни и възпоменателни етикетчета. Това е наша битова особеност, това е наша гордост, драги читателю.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.